

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ὅτι μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῷ Θεῷ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ καταβολῆς
Κόσμου, ἕως τῆς συντελείας τῷ αἰῶνος.

§. 1.

Πλάσις τῶ
ἀνθρώπου.

Επειδὴ ὁ παντοδύναμος Θεὸς διὰ ἄκραν αὐτῆ ἀγαθότητα ἠθέλησε νὰ εἰ-
δοποιήσῃ τῆτον τὸν ὁρατὸν Κόσμον, καὶ ἀντὶ τῆς κωφῆ, καὶ ἀφώνου κτί-
σεως, μετὰ τὴν τῷ Γεννηθῆτω φωνὴν παραχθῆσαν, νὰ δώσῃ φωνὴν ἑναρθρον,
καὶ καθαρὰν γλῶσσαν, ἔλαβε χῶμα ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον
μετὰ τὰς χεῖρας τῆς, κατ' εἰκόνα αὐτῆ καὶ ὁμοίωσιν, δευτέρου εἰς τὴν πλάσιν,
ἀλλὰ πρῶτον, καὶ θαυμαστὸν εἰς τὴν ἀξίαν, καὶ κόσμιον εἰς λοιπὰ χαρίσματα,
ὡς λέγουσι τὰ ἱερά λόγια, ἀφ' οὗ τὸν ἐπλασε, κατέστησεν αὐτὸν ἄρχοντα
πάντες αὐτῆς τῆς κτίσεως, καὶ κήρυκα διαπρύσιον, καὶ μεγαλόφωνον τῶν με-
γαλειῶν αὐτῆ. ἀλλ' ὅτος ἀμελῶν τῆς θείας ἐντολῆς, ἢ ὅ ἂν ἡμέρα φά-
,, γιντε ἀπ' αὐτῆ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε (α), κατέπεσεν, ἀπὸ ἐκείνην τὴν πα-
λαιὰν τρυφὴν, εἰς αὐτὴν τὴν κατηραμένην γῆν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἐπίκρον,
καὶ φαρτὸν βίον, ἀνταλλαζόμενος τὸ χεῖρον ἀπὸ τῆς βελτίωνος. ,, ἐν ἱμῶ
,, γὰρ ὡν ἔ συνήκεν ἀλλὰ παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὁ-
μοιωθεὶ αὐτοῖς (β), καὶ σὺν αὐτῷ πάντες οἱ παρ' αὐτῆ καταγόμενοι.

Ἡ Ἐκκλη-
σία τῷ Θεῷ
ἀπ' ἀρχῆς.

Εἰς τὴν διέ-
φερον οἱ ἀε-
χαιοὶ μετα-
ξὺ τῶν.

Νόμος φύ-
σικῶς.

§. 2. Οὕτω λοιπὸν, ἐπειδὴ ἐξέπεσεν ἡ ἀνθρώπινος φύσις καὶ φέρεται
ἀτάκτως εἰς αὐτὴν τὴν κοιλάδα τῆς παρόντος Κόσμου, ἠυδόκησεν ὁ ἐλεήμων
Θεὸς νὰ ἀναδείξῃ ἀπ' ἀρχῆς ὀλίγας ἰνὰς πρὸς ὑπαρξιν τῆς ἐπὶ γῆς αὐτῆ
Ἐκκλησίας, καὶ ἀκολούθως ἴης ἐν ἑρανοῖς, οἵτινες διέφερον ἀπὸ τῆς ἐναντίας
μετὰ τὴν θεοσέβειαν τῆς ἐνὸς μόνου Θεοῦ, ἴς ὅντος ἐπὶ πάντων, καὶ μετὰ τὴν σώ-
φρονα, καὶ δικαίαν ζωὴν, διαγωγὴν τε, καὶ πολιτείαν. τοῖσδε ἦσαν πρῶτος
ὁ αὐτὸς Ἀδὰμ, ὅς, κατὰ τὸν Ἐπιφάνιον (γ) προφήτης ὢν, πάντως ἐγίνωσ-
κε Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ὅτε περιτετημένος, ὅτε εἰδωλὰ
σεβόμενος, φανερώς ἐδηλόγησε τὸν Χριστιανισμόν. μετ' αὐτὸν ὁ Ἀβελ, Σὴθ,
Ἐνὼς, Μαθυσάλα, Νῶε καὶ οἱ λοιποὶ ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἀβραάμ, τοῖς
ὁποίοις ἦε περιτομὴ σώματος ἔμελε, ὡς καὶ ἡμῖν τοῖς Χριστιανοῖς ἔ
μέλει, ἦε παρατήρησιν ἔχον εἰς τὰς θροφάς, ἦε διασολὴν τῶν ἄλλων,
ὅπῃ εἰς τὰς ἐσχάτας πρῶτος ὁ Μωϋσῆς ἐνομοθέτησε νὰ γίνωνται μετὰ σύμβο-
λα, μόνον ἐφροντίζον τὴν θεοσέβειαν, καὶ τὸν ὀρθὸν βίον. ὅμως διὰ νὰ μὴ
γίνωσιν οἱ ἄνθρωποι παντάπασι ἀπειροὶ, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ ἀπὸ τὰ κτήνη κτη-
νωδέστεροι, δὲν ἔπαυσεν ὁ ποιητὴς Θεὸς νὰ δέχνη πῶς ὄλων προνοεῖται, καὶ
εὐεργετῆ, ὡς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δημηγορῶν ἐν Λύστροις λέγει πρὸς τοὺς
ἄλλοις

(α) Γεν. κεφ. β'. 17. (β) Ψαλμ. μὴ. 12. (γ) Τόμ. α. Βιβλ. α. ἐδαφ. ε. σελ. 5.
γραμμ. ἢ τῆς ἐν Κολωνίᾳ ἐκδόσεως ἀρχαῖς.